

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τὸν ἕκτον διατρέχουμεν καὶ δέκατόν μας χρόνον
καὶ μένει πάλιν ἔδρα μας ἡ γῆ τῶν Παρθενῶνων.

Ἐκτ' Ἰουνίου κι' εἰκοστή,
δραῖσις τοῦ κράτους θαυμαστή.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσα κι' ἐνενήντα σὺν ἐννιά,
νέοι πόλεμοι λυσσώδεις μέρ' ὅτὸν ψεύτη τὸν ντουνιά.

Ἐξακόσα κ' ἐξήντα κι' ἐννιά,
Βουλὴφόροι πολλοὶ ὅτ' ἀπανιά.

Γέλοισα, τούμπανα, χαράϊς,
κλάμματα καὶ συμφωραῖς.

Ἑλλάς δακρύων ἀλμυρῶν
κι' Ἑλλάς γελῶτων χαῖρε,
χαρᾶς πολλῆς καὶ συμφορῶν
ἀνέτειλαν ἡμέραι.

Δόξα μεγάλη καὶ τιμὴ
σ' ἐκεῖνα σου τὰ μέρη,
ὅπου γινέχανε νομοὶ
κι' ὁ κόσμος τὰ γεραίρει.

Αὐτὰ μὲ σέβας προσκυνοῦν
τοῦ Κόντη τὰς εἰκόνας,
αὐτὰ μεγάλα θὰ γενοῦν
καὶ νῦν καὶ ὅτους αἰῶνας.

Κι' ὅσα δὲν ἔγιναν νομοὶ μαυροφοροῦν καὶ κλαῖνε
καὶ μοιρολόγια λένε.
Ὅξεῖς Ἑλλήνων κοπετοὶ
σαλεύουν τὰ βουνά,
ποῦ λὲς πῶς Τοῦρκος τοὺς πατεῖ
κι' Ἐτέμ τοὺς κυβερνᾷ.

Ὁ ξαφνικὸ ποῦ γίνηκε μ' αὐτὸ τὸ μανιφέστο,
αὐτοὶ μὲ μάσκουλα βροντοῦν,
πανηγυρίζουν καὶ γλεντοῦν,
κι' ἐκεῖνοι πᾶν ἄρεστο.

Φοῖθος περίλαμπρος κυττᾷ
τὴν νῆσον τῆς Λευκάδος,
ἔδραν νομοῦ τὴν χαιρετᾷ
καὶ πρώτην τῆς Ἑλλάδος.

Ὅρθουν οἱ Λευκάδιοι τὰ μέτωπά των γαῦρα
καὶ περπατοῦν εὐκνήμιδες,

φριμάζουν τὰ Καλάβρυτα μὲ τὴν Ἀγία Λαύρα
καὶ μ' ὅλους τοὺς Ζαήμεδες.

Πλακόνουν σύννεφα βαρεῖα,
μεράκια καὶ σεκλέτια,
κάτου ὅτου Βάλτου τὰ χωριά,
ὅτ' ἀ πέντε Βιλαέτια.

Μύδρους ὁ Βάλτος ἐξεμεῖ
κι' ἡ Βόνιτσα φρυάττει
μὲ τὸν πιστό της Γουλιμῆ
καὶ μὲ τὸν Μαυρομμάτη.

Στὴν Λακεδαίμονα σεισμὸς
καὶ στὴν Κυπαρισσία
γιὰ τὸν Κορφιᾶτη χαλασμὸς
κι' ἐσπερινὴ θυσία.

Κτυπιέται μὲ τὸν Ἀσιμῆ καὶ μὲ τὸν Μαρκεζίνη
κι' ἡ δόλια Σαντορήνη,
καὶ τὸ σδυστὸν Ἡφαίστειον ὅτ' ἀ σπλάχνα της κοχλάζει
κι' ὁ κόσμος ἀλαλάζει :

«Βράζει καὶ κοχλάζει, νησι,
ποῦ δὲν εὐτύχησες καὶ σὺ
ἔδρα νομοῦ νὰ γίνης
καὶ λάβαις νὰ μᾶς χύνης.

Κρίμα ποῦ κάνεις τὰ κρασιά, τὰ πρῶτα στὴν Ἑλλάδα,
ποῦ καὶ περίφημη γκαζοῦ μᾶς βγάξεις λεμονάδα.

Κλαίει μὲ τὸν Βαρότση της κι' ἡ Νάξος ἡ καυμένη,
ποῦ σὰν καὶ πρῶτα μέγει.

Κόβεται ποῦ τὴν ἔκριναν ὡς ἔδραν ἀναξίαν,
ἂν κι' ἔχη κρέας καὶ νερὸ καὶ σμύριδα Ναξίαν.

Πέρνει καὶ τούτῃ τὰ βουνά,
κι' ἡ Σύρα τοῦ Τσιροπινᾶ

χαράς και φαγοπότι,
που μένει πάλι πρώτη.

Και κάθε κανακάρικο της Σύρας άρχοντόπουλο
μ' έληξας χλωρό κλαδάκι
στέφει τον Βοκοτόπουλο,
στέφει τον Βαφειαδάκη.

Μαλλοτραβιέται, δέρνεται κι' η δόλια Καρυστία,
της όμορφιάς έστία,
και θλίβεται κατάκαρδα καθείς του κάλλους μύστης,
έδραν την ώνειρεύετο κι' ο Παππανικολής της,
έδραν κι' ο Δούνης ο δεινός, μ'ά τώρα κρίμα κρίμα
στην τόση του ρητορική, που'σ της Βουλής το βήμα
είπε πώς έχ' η Κάρυστος και θάλασσαν χαρίεσαν
και βροντεράν κι' ήχησαν.

Κι' η των Βουδούρηδων Χαλκίς
μεστή δυνάμεως κι' άλκης
πανηγυρίζει, γαυρίζει, και κάνει τόσ' άστεία
για να φουρκίζεται μ' αυτά του Δούν' η Καρυστία.

Κι' η Κόρινθος του Κροκιδά
ξεπαρδαλώνεται, πηδά,
ίδου κι' η Κόρινθος νομός
κι' έξω καθένας μας καυμός.

Πάλιν ως πρώτον άφνειόν προώρισται να γένης,
δ παλαιόν κρησφύγετον κάθε κυράς Μαντώς,
κι' ίσως και σήμερα να'π η κανένας Δημοσθένης
δτι το πλείν εις Κόρινθον ουκ ίδιον παντός.

Και' στην' Ανάφη κοπετοί
και για της Έδρας λίμα,
κι' ένός κρυφού διαλαλητή
πέφτει στη γή, στο κύμα,
ένα μεγάλο μήνυμα εκτυπήσετε τα στήθη,
της Γορτυνίας θρέμματα,
γιατί δεν είναι φέμματα
πώς ο πιστός σας Θοδωρής σκληρά σας άπαρνήθη.

«Ο Μπακοπούλειος ο Ζεύς, που θέλει νέον Όμηρο,
σας άφησε με τον καυμό,
σας άφησε χωρίς νομό,
και κάνει τον άνήξερο και τον μισοκακόμοιρο».

Και τώρα λέν Λαγκαδιανοί, λέν και Δημητσανίταις :
ο νέος Ζεύς μ'ας άφησε, πούχει της φαβορίταις,
ο λάμπων με τον Σείριον και με την Κασσιόπην
κι' ως λέων εις την σύγχρονον εμφανισθείς Εύρώπην.

Και κατανέυσας άγριος τον Όλυμπον έλέλιξε
και πόλεμος αιματηρός άμαχητεί κατέληξε,
κι' όλθρων έσβυσε πυρός
κι' ήλθεν ειρήνης εποχή,
κι' αντί τρεχούμενος χρυσός
έγινε χαλκινή βροχή.

Κι' όποτεν άπεκοίμισε τον Άρην έντός λίχνου
έβαλε τριαντάφυλλα, μορφήν έπηρε κύχνου,
κι' ως κύκνος χιονόπτερος με πύρ υπό χιόνας
έφαλεν άσμα κύκνειον' στους άθλους της Κορδόνας.

Ζεφ' Έρχεie, Ζεφ' Όρχιε, Ζεφ' Ξένιε, Τροπαie,
Λαγκαδιανέ, Γορτύνιε, και Γαλλο-Εύρωπαie,
που' στο κοιμένο χέρι σου κρατείς τους κεραυνούς,
μεγάλα τα τερτίπια σου, που δεν τα φθάνει νοός.

Σεισθήτε και μουγγρίσετε, βουνά της Άρκαδίας,
πώς χάνεται το π'αν,
αυτό το σκέρτσο του Διδος με σπαραγμούς καρδιάς
τρανολαλει κι' ο Π'αν.

Άνατριχιάζουν τα κλαριά, τάπατήτα τα βράχια,
'σ της Στυμφαλίας τα νερά κοάζουν τα βατράχια,
και με τον Ζώτο κελαϊδούν πετώντες Εύρυτ'ανες
και κρούντ' έμβατήρια του Κόντη και παι'ανες.

Ό ξακουσμένος Τυμψηστής Ψηλά' στο Καρπενήσι
πέφτει του Κόντη την κορφή σκυφτός να προσκυνήση,
βογγά κι' ο γέρο Δούναβις κι' ως μες' στο Κακοσούλι
μεθοκοπούν ελεύθεροι, μεθοκοπούν και δοῦλοι.

Δι' αίρεσις, δι' αίρεσις, μεγάλα γεγονότα,
κι' αν η Τουρκιά μ'ας' στένεψε τα σύνορα τα πρώτα,
μ'ά να που κάνομε κι' εμείς νομούς εικοσιέξη,
φάτε και πιέτε, βρε παιδιά,
στηλόνεται κι' η Λεδαδειά
κι' άμάν, Χριστέ, κι' ως φέξη.

Σμπάρα, φωτιάς, ξεφωνητό, κι' αντιλαλούν βρόντοι
για μια δι' αίρεσι σοφή,
και στέλλουν' γρήγορη γραφή
'σ τους δη' τους Βουλευφόρους των και' στον σωτήρα
[Κόντη.

Σήμερα νίκης θρίαμβος, σήμερα σωτηρία,
γιαμ'α βαρύνει μάσκουλα, βαρύνει καμπαναρία,
Λαμπρής ανάψαμε κεριά σ' αυτό το πανηγύρι
και σ'ας έλιβανίσταμε με το λιβανιστήρι,
ύμνουμέν, εύλογομέν σας, δοξάζομέν σας πάντες
και των υποδημάτων σας θα γίνωμεν ίμάντες.

Με σ'ας δεν επατήθηκε της Λεδαδειάς η κάπα,
κι' άμύγδαλο τσακίσαμε
και μέσα ζουγραφίσαμε
τον Κόντη, τον Μπουφίδη μας, τον Γιάννη μας τον
(Λάππα.

Στη Θήβα την επτάπυλη τους έζωσαν τα φίδια,
με μιάς της Κάζας' θόλωσαν τα χιονισμένα φρύδια,
και νέφη μαυρ' άπλώνονται' στην καθεμιά της ράχης
κι' άρματωμένοι βρέμονται στρατοί Θηβαιομάχοι.

Κλάμμα πικρό και βογγητά, δεν βγάζουνε φωνή,
και τώρα για ποινη
θέλουν' Εγγλέζοι να γενούν, ν' αλλάξουνε πατρίδα,
γιατί δεν έδωσαν σ' αυτούς την άγαθήν μερίδα.

Ό Ζεύς του Μπακοπούλου του Φειδίου
έξ αίγλης άπαυγάζων αιδίου.

Καταλαούν τον Κόντη μας, τον άμπακο του ψάλλον,
ζητούν παντιέrais Άγγλικαίς' στα σπήτια των να βά-
κι' άπελπισμέν' οι καψεροί (λουν,
'σ τους Βουλευτάς των τώρα λέν
να πάνε με τον Σωλσθουρ,
τον Βάλφουρ και τον Τσαμπερλαίν.

Με τούτη τη δι' αίρεσι, με τούτους τους νομούς,
που νέους μ'ας έγένησαν δακρύων ποταμούς
κι' έξύπνησαν το μένος μας και το παλμό μας άκτι,
έρριξαμε, Πατρίδα μου, σ' όλων τα' μάτια στάκτη,
και μέσα της έρριζωσαν κι' έβλάστησαν μονάχαις
ελευθερίας τρικούβερταις χωρίς καπνούς και μάχαις.

Μ'ά μες' στη σ'αλα της Βουλής
σ'αν άκουσε κι' ο Φασουλής
πώς και το Νέον Φάληρον δεν έγινε νομός
κι' δτι ξεπέφτ' η Βίλα του, τον έπιασε θυμός,
κι' έπορφυρώθ' η κίτρινη και σιχαμένη φάτσα του
κι' έπηρε μισοφέγγαρο να βάλη' στην ταρατσα του.

Φασουλής και Περικλέτος,
ο καθένας νέτος δέκτος.

Φ.— Άφίνω τα θεάματα Βουλευτικών άγώνων
και την παλάτα του «Ρωμηού» δι' ένα μήνα μόνον.
Σ' άφίνω, Περικλέτο μου, πάω' στο Μόν Ρεπό,
τοῦτο θ'ά το' καταλάβεις και δίχως να' στο' πάω.

Βράζει πάλιν το καμίνι φλεγόμενης εποχής,
το μαρτύριον αρχίζει της συνήθους έξοχης.
Πάω' στης άλως τ'ας θίνας
και' σ'ας αύρας του Ζεφύρου,
κι' απ' τη Σούδα της Αθήνας
μες' στη Σούδα του Φαλήρου.

Περικλέτο μου, σ' άφίνω,
κι' έντολήν ρητήν σου δίνω.
Μες' στο καύματος την βράση,
μες' στον φλογερών άέρα,
των πατέρων μας την δράσιν
άκολουθεί νύχτα μέρα.

Τὴν Πατρίδα μὴ λησμόνει, τὴν Πατρίδα νὰ θυμᾶσαι,
 κι' ὅταν, φίλε μπεχλιβάνη,
 νύστα δυνατὴ σὲ πιάνη,
 'στῆς Βουλῆς τὰ θεωρεῖα νὰ πηγαίνης νὰ κοιμᾶσαι.

Τούτῃ σκέψις σου μονάχη, τούτῃ σκέψις σου κυρία,
 τούτῃ λαύραις νὰ δροσίζῃ,
 τούτῃ νὰ γλυκοκοιμίζῃ
 τοὺς πατέρας εἰς τὰς ἑδρας, τὸν λαὸν 'στὰ θεωρεῖα.

Γράφε μου σὰν τί μονέδαις 'στοὺς σαράφηδες γυρνοῦν,
 νὰ μοῦ γράφῃς γιὰ καθένα πατριώτην συμπολίτην,
 καὶ περὶ νομοσχεδίων νὰ μοῦ γράφῃς ποῖα περνοῦν
 'στὴν ἀνάγνωσιν τὴν πρώτην, τὴν δευτέραν καὶ τὴν τρί-
 (την.

Π. — 'Ἄλλ' ὅμως πρὶν νὰ φύγῃς, ἀστὲ τῆς πρωτευούσης,
 στάσου νομοσχεδίων ἀνάγνωσμα ν' ἀκούσῃς.
 Περί τῶν εἰσακτέων 'στὸ Ναυτικὸν δοκίμων,
 περὶ τῶν εἰσακτέων 'στὸ Κεντρικὸν τροφίμων,
 περὶ τοῦ πῶς νὰ πάρῃ μιὰ θέσι μερικὴ
 καθεὶς τεμπελχανᾶς,
 περὶ τοῦ πῶς νὰ πάρῃ μιὰ θέσι γενικὴ
 καθένας γαλονᾶς.

Περὶ τῆς νέας πάστας τῆς Χωροφυλακῆς
 κι' ἄλλης 'Αστυνομίας σὰν Εὐρωπαϊκῆς,
 περὶ τῆς παρθενίας ἀγνῆς Δικαιοσύνης,
 περὶ φαρδομανικῶν σεμνῆς 'Ιερωσύνης,
 περὶ κορμῶν καὶ κλάδων Παιδείας θαλερᾶς,
 περὶ τροφοδοσίας ναυμάχων τῆς ξηρᾶς,
 περὶ μακρᾶς στρατείας εἰς τὸν 'Ωκεανὸν
 ἀρμάδων ὠπλισμένων μὲ μυδραλιοδόλους,
 περὶ τῆς ἀλιείας μεγάλων μουρουνῶν
 νὰ βγάλωμε τὸ λάδι, ποῦ δίνει πάχος σ' ὅλους.

Περὶ κυνοκτονίας καὶ μπόγια μισθωτοῦ
 τῶν Γκιουλ καὶ τῶν 'Αζδρ,
 περὶ βελτιωμένων ταμπούρλων τοῦ Στρατοῦ
 κι' ἐνὸς Ταμπούρ - Μαζδρ,
 καὶ περὶ τῶν ὑδάτων τῆς Στυμφαλίας λίμνης
 βροντώντων καὶ ροχθούντων ἐν διψασμένων ὕμνοις.

Φ. — Πᾶν γιὰ τὸν Φαληρέα μὲς 'στῆς δίψας τὸν καιρὸ
 νὰ κυττάζω 'μπρὸς μου πόντο κι' ἀτελείωτο νερὸ,
 ὅταν δὲ καὶ σὺ, βρὲ βλάμη,
 γιὰ νεροῦ πεθαίνης δράμι,
 νᾶρχεσαι 'στὸν Φαληρέα νὰ μὲ 'δρίσκῃς, φουκαρᾶ,
 καὶ τὴν θάλασσα νὰ βλέπῃς καὶ νὰ λές : « μωρὲ νερά! »

Νὰ μοῦ γράφῃς ἐκεῖ κάτω
 καθ' ἐπίσημο μαντάτο,
 στέλλε μου παρακαλῶ
 νὰ διαβάζω 'στὸ γιαλὸ
 τῆς Βουλῆς τὰ πρακτικὰ
 κι' ὅλα τὰ πολιτικὰ.

Στέλλε μου καὶ καφφενέδων συζητήσεις κι' ὁμιλίας,
 στέκε βάρδια 'μπρὸς 'στὴν Μπόρσα σὰν σκυλὶ 'στὸ χα-
 (σαπιδό,

κι' ὅταν ἔλθῃ ἡ πρώτη λίτρα τῶν νερῶν τῆς Στυμφαλίας
 γράψε μοῦ το, Περικλέτο, νᾶλθω πρῶτος νὰ τὴν πιῶ.

Περικλέτο κακομοίρη,
 δὲν ἀντέχω 'στὸ λιοπύρι,
 Περικλῆ, σὲ χαιρετῶ,
 νὰ μοῦ γράφῃς τὸ καὶ τὸ,
 μὰ κι' ἐγὼ μὲ χωρατὰ
 θὰ σοῦ γράφω τὰ καὶ τά.

Πήγαινε 'στὸν Εὐταξία, τὸν λογάδα δηλαδὴ,
 ποῦ θὰ κάνῃ Δεσποτάδες κι' εἶναι καὶ παππᾶ παιδί,
 κι' ἀνοιξε τὰ λάλα χεῖλη
 καὶ κουβέντα 'πὲς τοῦ πρώτῃ
 'στὴ Βουλῇ νὰ πρωτοστείλῃ
 τὸν καλλίτερο Δεσπότη.

Καὶ τώρα, Περικλέτο μου κρεμανταλᾶ κι' ἀχμάκη,
 πᾶν 'στὸν 'Αἰδονόπουλο νὰ κόψω κοστούμακι,
 καὶ 'Ξαπλωμένος ξένοιαστος μ' ἓνα χυτὸ κοστούμι
 νὰ καρτερῶ τὸν λουκουμᾶ καὶ τὸ ραχᾶτ λουκουμι,
 κι' ἔστω πρὸς γνῶσιν ὅλων σας, βρὲ Περικλῆ βερέμη,
 πῶς ἓνα μῆνα μοναχὰ θ' ἀφήσω τὸ καλέμι.

Π. — 'Ὡρα καλὴ, βρὲ Φασουλῆ, σοῦ τᾶπα καὶ μοῦ τᾶπει,
 μὰ πάρε δι' ἀνάμνησιν μιὰ δωδεκάδα φάπαις.

Λόγια τῆς Πλώρης, δηλαδὴ τῆς ὥρας Διηγῆματα,
 θαλασσινὰ, λαχταριστὰ, λαμπρὰ κομφοτεχνήματα.
 'Ο Καρκαβίτσας ἔγραψε, μιὰ πένα κλασικὴ
 'Ελληνικῆς ἐμπνεύσεως κι' ἀριστοτεχνικῆς,
 ποῦ μὲς 'στὰ λόγια τῆς ὀργᾶ καὶ ζωντανεῦ' ἡ πλάσις
 κι' ὁ κόσμος τῆς θαλάσσης,
 κι' εἰς τοῦτο τὸ πρωτότυπον κι' ἀθάνατον βιβλίον
 θαυμάζεις τὸ μυκώμενον τοῦ πόντου μεγαλεῖον.

'Η Αὔρα Δρακοπούλου, δροσάτο τῶνομά της,
 ἀπὸ τ' 'Ωδεῖον τώρα 'πῆρε τὸ δίπλωμά της,
 γιὰ τὴν τεχνίτρα πρώτῃς ἐφάνηκε 'στὸ πιάνο
 κι' ἤριστευσε σὲ τοῦτο καὶ μὲ τὸ παραπάνω.
 Καὶ τῆς Συγγραφοῦ τὸ λάμπον μετάλλιον ἐπῆρε,
 κι' ἀνύμνησαν τὴν Αὔραν ἀδρῶν Χαρίτων λύραι.

Λαμπρὸν Μυροπωλεῖον τοῦ Λιάπη, βρὲ παιδιὰ,
 πλησίον τῶν Χαυτείων, ψυχὴ μου μυρωδιὰ.
 Μυροπωλεῖον ἄλλο δὲν εἶναι σὰν κι' αὐτό,
 μοσχοβολοῦσα κρύπτη τὸ κάθε του ντουλάπι,
 ποῦ λές : « ἄς εἶχα μύταις πενήντα κι' ἑκατὸ,
 γιὰ νὰ μυρίζω μ' ὅλαις τῆς μυρωδιᾶς τοῦ Λιάπη ».

Εἰς τὸν Κήπον Πυραμίδων, μέρος τῆς 'Αλεξανδρείας,
 'στοῦ Τρικιάτσουλα τοῦτέστι, κέντρον πάσης εὐμαρείας,
 παριστάνει Μαριδάκης, ὁ περιφημὸς τεχνίτης
 τῶν ἐξόχων ἀνδρεικέλων, καὶ τοῦ πλήθους ὁ μαγνήτης,
 ὁ δὲ κόσμος δέχεται φόβον γιὰ τῆς ψεύτικαις πανούκλαις
 τρέχει, τρέχει καὶ θαυμάζει τῆς κοσμογυρίστρας κούκλαις.

Τοῦ ΡΩΜΗΟΥ μᾶς τὸ Γραφεῖον, ὅλο μέτρα καὶ ρυθμὸς,
 'στῶν Πινακωτῶν τὸν ὁρμόν, δεκαπέντε ἀριθμὸς.